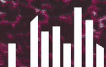

Lisa Reganová

VRAŽEDNÁ TEMNOTA

DOKÁŽE NAJÍT DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ
CESTU Z TEMNOTY DŘÍV, NEŽ ZEMŘE NĚKDO DALŠÍ?

COSMOPOLIS

Lisa Reganová

VRAŽEDNÁ TEMNOTA

Lisa Reganová

VRAŽEDNÁ TEMNOTA

DOKÁŽE NAJÍT DETEKTIV JOSIE QUINNOVÁ
CESTU Z TEMNOTY, DŘÍV NEŽ ZEMŘE NĚKDO DALŠÍ?

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

COLD HEART CREEK

Copyright © Lisa Regan, 2019

Translation © Kateřina Elisová, 2023

© Grada Publishing, a. s., 2023

Z anglického originálu Cold Heart Creek, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2019, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2023 jako svou 8592. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-247-4977-8 (ePub)

ISBN 978-80-247-4976-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-3743-5 (print)

Věnováno Jessii Mae Kanagieové.

Na pouti mateřstvím jsme průkopníky nových cest.

Miluji tě.

KAPITOLA 1

Josie se svíjela pod matčinou vahou. Chlad z dlaždic na podlaze pronikal skrz její tenkou noční košili. Nůž v Lilině ruce se zatřpytil ve světle stropní lampy v kuchyňce přívěsu a Josii se strachem zastavilo na dlouhou vteřinu srdce. A pak se znovu zběsile rozbušilo.

„Mami, ne!“ vyrazila ze sebe Josie přidušeně.

Modré oči se jí leskly a Josie okamžitě poznala, že matka už překročila hranici zdravého rozumu a dostala se do bodu, kdy Josiin křik nevnímala. Když se rozlítla tímhle způsobem, nebylo možné ji zastavit. Připomínala bouři a Josie se neměla kam schovat.

Lila volnou rukou přitiskla levou stranu Josiina obličeje na podlahu. Nůž se přiblížil.

„Mamííí,“ zakvílela Josie. Ruce a nohy se jí třásly. Cítila, jak se dolní polovina jejího těla uvolnila, jako kdyby se snad počůrala.

„Zmlkni,“ zavrčela Lila.

Josie koutkem oka sledovala, jak stříbrný hrot čepele proniká kůží v místě, kde se její ucho stýká s tváří. Pak působením rovnoměrného tlaku Lila sekla směrem dolů. Palčivá bolest vystřelila po celé délce čelisti až k bradě. Josie prudce zamrkala, aby se zbavila horké krve v pravém oku, a vykřikla: „Mamííí, ne! Přestaň! Dost!“

Ale Lila nepřestala. Nikdy neměla dost.

„Tvůj táta si myslí, že jsi něco extra.“ Lila odtáhla nůž, aby se pokochala svým dílem. Rty se jí zvlínily spokojeným úsměvem. „Tak výjimečná nejsi. Krev ti teče stejně jako všem ostatním. Myslí si, že mě může jen tak opustit? Myslí si, že si tě může vzít s sebou a mě jen tak odkopnout? Nechat mě tady? Myslí si, že jsi *důležitější*?“

„Mami, prosím, přestaň,“ zakňourala Josie. „Prosím.“

Lila znovu přiblížila nůž a dotkla se jím spodní části Josiiny brady, přesně v bodě, kde předtím skončila. „Já mu ukážu. Uvidíme, jak extra mu budeš připadat, až ti zničím ten tvůj pěkný ksichtík.“

Něčí ruka jí sevřela paži.

„Josie,“ řekl mužský hlas.

Když Lila znovu zajela nožem do jejího obličej, Josie se zhluboka nadechla a zařvala bolestí. Najednou Lila zmizela a všechno se ponořilo do temnoty. Zmocnila se jí nová hrůza. Zamrkala, ale tma byla naprosto neproniknutelná. Kompaktní. Josie ucítila na zakrvácené tváři drsný koberec, který zakrýval dno skříně. „Ne!“ vykřikla. „Do skříně ne. Slíbila jsi to, mami! Do skříně ne!“

Znovu slyšela mužský hlas. „Josie!“

Vstala a bušila do dveří skříně. „Tady! Jsem tady. Prosím, pusťte mě ven!“

Ale dveře se neotevřely. Nikdy se neotevřely. Ne, dokud to Lila nedovolila.

Josie stékaly po tváři slzy a štípaly ji na místě, kde ji Lila pořežala. „Prosím. Prosím, pusťte mě ven.“

„Josie. Josie, vzbud se!“

Prudce se posadila a máchala rukama i nohama. Mlátila a kopala do vzduchu kolem sebe. Plíce jí rozdíral pocit hrůzy. Celé tělo měla

mokrý a propocené prádlo se jí lepilo na kůži. Jakmile začala jasně vnímat okolí, uvědomila si, že není v přívěsu. Už jí nebylo šest. Byla dospělá a seděla ve vlastní ložnici. Lila skončila ve vězení a Josiin přítel Noah ležel v posteli s ní a zdráhavě se k ní natahoval.

Josie bojovala s nutkáním praštit ho do ruky, zatímco lapala po dechu a poslední stopy noční můry odeznívaly. *To je jen Noah*, připomněla si. Rychle mrkala a rozhlížela se po místnosti. Noah rozsvítil světlo na nočním stolku, a to vrhalo měkkou záři na jejich ohromnou postel. Přikrývky ležely zmuchlané v nohách postele a Josiin polštář spadl na podlahu. Noah se posadil vedle ní. Měl nahý hrudník, rozčuchané hnědé vlasy a oříškové oči potemnělé obavami.

Zvedla ruku a prsty přejížděla po tenké jizvě, která se táhla po pravé straně jejího obličeje. Byla to noční můra, ale zároveň vzpomínka. Jedna z nejhorších z jejího dětství s Lilou Jensenovou. Zavřela oči a snažila se zpomalit dech. Noah ji hladil po zádech.

„Co se stalo?“ zeptal se tiše.

Aniž otevřela oči, zavrtěla hlavou. Ten příběh už znal. Nechtěla o něm mluvit. „Jen ošklivý sen.“

Noah se tiše zasmál. „Jo, to mi došlo.“

Otevřela oči a znovu se na něj podívala, odzbrojená jeho úsměvem. Připomněla si, že je v bezpečí. Ta konkrétní hrůza patřila do její minulosti.

„Co můžu udělat?“ zadíval se na ni Noah.

„Nic. Jdu se osprchovat. Jsem úplně mokrá.“

Povzdechl si, dal si ruce za hlavu a lehl si zpátky na svůj polštář. Budík na nočním stolku ukazoval tři hodiny a dvaatřicet minut.

V koupelně si svlékla vlhké tričko na spaní a kalhotky a hodila je do koše na prádlo. Pustila vodu ve sprše, a než začala téct teplá, studovala svůj bledý obličej v zrcadle. Přemýšlela o tom, jak to není fér. Týrání Lily Jensenové musela protrpět už jednou, neměla by být nucená se k němu pořád dokola vracet. Ale od těch telefonátů a Lina blížícího se...

„Ne,“ řekla ženě v zrcadle. Nehodlala se tím zabývat. Teď ne.

Jenže její mysl stejně tím směrem putovala, protože v okamžiku, kdy člověk svému mozku řekne, aby na něco nemyslel, stane se přesný opak. Josie potřebovala zapomenout. Ztratit se. Dát svému mozku jiný podnět, kterým by se mohl zabývat. Něco, co by nechalo jen málo prostoru pro špatné vzpomínky a budoucí starosti.

Noah v ložnici byl stále vzhůru a zíral do stropu. Když ji uviděl stát nahou ve dveřích, zprudka se posadil.

„Vlastně pro mě něco udělat *můžeš*.“

Nezaváhal. Stačily dva kroky, aby ji sevřel v náručí. A když ji vášnivě políbil, všechny vědomé myšlenky se rozplynuly.

KAPITOLA 2

Ze stropu v kuchyni odkapávala káva. Josie tiše zaklela, vytrhla ze zásobníku nad dřezem několik papírových utěrek a začala utírat nejdřív podlahu, poté skříňky a nakonec linku. Pak si přitáhla židli, stoupla si na ni a snažila se dosáhnout na strop.

Noahův hlas ji vylekal, takže se téměř převrhla i se židlí. „Říkala jsi něco o *zasraný mini troubě*?“

Střelila po něm pohledem. „Jo. Říkala jsem ti, že mini troubu nepotřebujeme. Máme toaster, ten nám bohatě stačí.“

Vešel dál do kuchyně a Josie zaznamenala, že má na sobě tričko a boxerky. „A ještě ani nejsi připravený,“ zdůraznila.

Ukázal na hnědé skvrny na bílém stropě. „O co tady jde?“

Josie slezla ze židle a hodila chuchvalec papírových utěrek do odpadkového koše. Podívala se na své oblečení a došla k závěru, že v něm dnešek v pohodě zvládne. Káva jí naštěstí pocákala jen boty a dolní část khaki kalhot. Na chodidla se jí stejně nikdo dívat nebude.

„Jde tady o to, že jsem si udělala hrnek kafe a pak jsem se otočila od linky a záपěstím jsem vrazila do té zbytečně velké trouby, kterou jsi sem prostě *musel* přivést. Hrnek se mi rozbil a kafe postříkalo všechno kolem. Doslova všechno. Budeme muset vymalovat strop.“

Viděla jeho úsměv a ukázala na něj prstem. „Neopovažuj se začít se smát.“

Jednou rukou si zakryl ústa.

Vypochoďovala kolem něj do předsíně. „Kafe si dám cestou u Komorrah's. A ty se jdi připravit. Nechci přijít do práce pozdě hned první den po dovolené.“

Noah stál pod schodištěm. „Mohla by ses osprchovat se mnou. Mohli bychom si zopakovat včerejšek. Cítila by ses líp.“

Měl pravdu, po sexu by se cítila lépe, ale neměli čas. „Jestli přijdeme pozdě, šéf nám oběma nakope zadek. A to je to poslední, co dneska potřebuju.“

Oba pracovali na policejním oddělení města Denton v Pensylvánii. Josie jako detektiv a Noah jako poručík. Jejich malý tým se ze všech sil snažil pokrýt zhruba pětasedesát kilometrů čtverečních napříč nezkrocenými horami střední Pensylvánie s jednoproudými klikatými silnicemi, hustými lesy a venkovskými usedlostmi roztroušenými po celém území jako nedbale poházené konfety. Počet obyvatel se blížil k hranici třicet tisíc, dokonce víc, když na Dentonské univerzitě probíhal podzimní či jarní semestr. Což bylo dostatečné množství na to, aby mělo jejich oddělení neustále co dělat. Josie a Noah spolu chodili asi rok a půl a sestěhovali se teprve před měsícem. A šlo o větší nutnost přizpůsobit se, než by si Josie kdy myslela. Už několik let bydlela sama, a ačkoli pravidelně zvala na návštěvu přátele a rodinu, trvalé soužití s Noahem vyžadovalo více kompromisů, než očekávala.

O deset minut později Noah vklouzl do Josiina auta na sedadlo spolujezdce. Pohled na jeho stále ještě vlhké, rozčuchané hnědé vla-

sy ji obměkčil. Na okamžik se jí v mysli vybavily hodiny, které spolu strávili v posteli na dovolené, stejně vášnivě jako aktivity minulé noci, a přála si, aby byli zpátky na pláži. S povzdechem vycouvala z příjezdové cesty, zatímco si Noah zapínal knoflíky na své polokošili s logem dentonského policejního oddělení. „Víš, mini trouba toho umí mnohem víc než obyčejný toaster.“

Josie zasténala. „Je příšerně velká. Zabírá na lince moc místa.“

„Místa na lince, které používáš na co? Na všechno to vaření?“ Mluvil sarkasticky, ale ne zlomyslně. Josie ho hřbetem pravé ruky plácla po rameni.

„Touché.“

„Prohrál jsem spor o postel. Tu mini troubu mi prostě musíš dopřát!“

Josie zdvihla obočí a střelila po Noahovi pohledem. „To nebyl spor. Moje postel je větší a novější než tvoje. Prostě dává smysl, že si ji necháme a tvoji postele se zbavíme.“

Zastavili před kavárnou Komorraha a Noah otevřel dveře. „Přinesu kafe. A ty mi pak odpustíš a budeš souhlasit, že ta trouba zůstane.“

Josie se zasmála. „Když už tam jdeš, vezmi Gretchen pár pekanových croissantů. A já si zatím rozmyslím, jestli ti povolím tu monstrózní troubu, která se do mojí kuchyně vůbec nevejde.“

„Naší kuchyně,“ opravil ji Noah, zavřel dveře a vběhl do kavárny.

O deset minut později Josie položila hnědý papírový sáček plný croissantů s pekanovými ořechy před detektiva Gretchen Palmerovou, která seděla za svým stolem v kanceláři dentonského policejního oddělení. Její stůl patřil do skupiny stolů uprostřed velké míst-

nosti v prvním patře, kde se policisté věnovali papírování, vyřizovali telefonáty a prováděli různá šetření. Josie, Noah, detektiv Gretchen Palmerová a jejich nejnovější detektiv Finn Mettner měli stálé stoly, zatímco jejich kolegové ostatní místa sdíleli. Gretchen si tiskla sluchátko telefonu pevné linky na ucho. Když uviděla sáček z kavárny Komorrah's, tvář se jí rozzářila. „Můžete chvíli počkat?“ požádala osobu na druhém konci.

Stiskla příslušné tlačítko, a když zvedla pohled, Josie si všimla, že má pod očima výrazné tmavé kruhy.

„Měli jste hodně práce?“ začala Josie rovnou namísto pozdravu.

Gretchen přikývla. „Myslím, že z toho srpnového vedra všichni zešileli. Spousta případů domácího násilí, pár rvaček v barech a nějaká ukradená auta. To, co teď řeším po telefonu, je mnohem složitější. Chcete to, vy dva?“

Noah se posadil ke svému stolu, který stál šikmo naproti Gretcheninu. „O co jde?“

„Dvě těla v lese.“

„Vezmeme si to,“ kývla Josie.

Noah se zasmál. „Ne tak rychle, Quinnová. Potřebujeme vědět víc.“

„Gretchen tady byla celou noc. Jestli to padne na ni, stráví tady i celý den.“

„Já vím, to měl být vtip. Dáme si ještě trochu kafe a poslechneme si to.“

Gretchen kývla směrem ke svému telefonu. „Revírní komise vyrazila do lesa v souvislosti s blížícím se začátkem lovecké sezony.“

„Státní lesy leží jižně od nás, takže spadají do Lenore County, ne do Alcottu,“ poznamenala Josie.

„Správně. Zpočátku se revírní úředník domníval, že jde o jurisdikci okrsku Lenore, ale když povolal tamější kancelář šerifa, sdělili mu, že se jedná o alcottský okrsek. Ten člověk říká, že místo, kde našli těla, patří ve skutečnosti k Dentonu.“

Josie cítila, jak jí v kapse kalhot zavibroval telefon. Ignorovala hovor a nechala ho spadnout do hlasové schránky, zatímco Gretchen natočila monitor počítače tak, aby na něj Josie i Noah viděli. Ukázala na tenkou stužku silnice, která se vinula dlouhé kilometry lesem a byla označená jako státní silnice číslo 9227. Jednalo se o cestu, která vedla převážně venkovem, částečně obkroužila Denton a následně směřovala od severu k jihu přes město do Lenore County pod ním.

„Říká, že je to přímo tady, pár kilometrů od místa, kde se tahle silnice kříží s...“ Gretchen si nasadila brýle na čtení a naklonila se blíž k obrazovce. „Otto Road.“

„Jurisdikcí si nejsem jistá, ale to můžeme vyřešit, až zjistíme, kde přesně místo činu leží,“ navrhla Josie.

„Vraždy?“ zeptal se Noah.

Gretchen zavrtěla hlavou. „To nevědí jistě. Proto chtějí, aby se tam někdo zajel podívat. Mám na lince zástupce šerifa z lenorského okresu. Jmenuje se Josh Moore. Říká, že to vypadá, jako by dvojice v lese tábořila a umřela. Poznamenal, že se jedná o nezvyklé místo, ale nechtěl to upřesnit.“

„Hmm.“ Josie studovala obrazovku a telefon v kapse jí znovu začal vibrovat.

„Myslím, že ti někdo volá,“ upozornil ji Noah stojící za ní.

Josie vytáhla mobil právě ve chvíli, kdy hovor skončil. Stáhla se jí žaludek. Předem věděla, jaké číslo uvidí. Dva zmeškané

hovory ze státního nápravného ústavu v Muncy. Státní ženské věznice.

„V pořádku?“ ujišťoval se Noah, když si Josie přitiskla telefon na hrudník, aby neviděl na displej.

„V pohodě.“ Ukázala na Gretchenin telefon na stole, na kterém jedno z tlačítek oranžově blikalo, což znamenalo, že zástupce šerifa Moore stále čeká na příjmu. „Dej mu číslo na můj mobil. A řekni mu, že se s ním setkáme tam, kde se silnice číslo 9227 protne s Otto Road. Pak nás může pěšky odvést na místo činu. Noahu, vezmi nějaké příruční navigace. Tak hluboko v lesích je budeme potřebovat, abychom se zorientovali.“

KAPITOLA 3

Josie s Noahem v závěsu vyrazila po okraji malého tábořiště. Josh Moore, zástupce šerifa z Lenore County, zůstal stát za nimi a pozoroval je. Zastavila se vedle velkého červeného javoru a otřela si pot z čela. Na obličej jí útočil hmyz, takže máchla rukou, aby ho odehnala. Ohlédla se na Moora a s překvapením zjistila, že se zdaleka nepotí tak jako ona nebo Noah. Josie odhadovala, že je mu asi pětáctýřicet, byl vysoký a statný jako kmen stromu, ale očividně v dobré kondici, protože mu nedělalo potíže vést je více než tři kilometry lesem k tomuto malému tábořišti.

Noah si pohrával s knoflíky na příručním zařízení GPS ve snaze zaměřit správnou polohu. Přístroji trvalo několik vteřin, než se zapnul a načetl data. Noah frustrovaně zavrčel. „Jak daleko jsme od hranice okresu?“

Moore pokrčil rameny. „Těžko říct. Takových osm set metrů. Ale předpokládám, že jsme na území Dentonu.“

Josiina navigace pracovala rychleji. Chvilí studovala displej a nakonec souhlasila: „Technicky vzato ano. Jsme asi čtyři sta metrů od hranice okresu. Tohle spadá do naší jurisdikce. Udělal jste dobře, že jste zavolal.“

„Výborně. Takže já vás opustím.“

„Máte něco naléhavějšího než dva mrtvé?“ podivil se Noah.

Moore se nevesele zasmál. „Nepatří do mojí jurisdikce.“

Noah ukázal na druhou stranu tábořiště. „Slyšel jste detektiva Quinnovou. Začíná čtyři sta metrů tímhle směrem.“

„Jenže těla se našla tady. V Dentonu.“

„Zástupce šerifa Moore, vím, že se musíte vrátit ke svým povinnostem v Lenore County. Ale mohl byste nám věnovat pár minut, kdybychom potřebovali vaši pomoc, než vyhodnotíme, co se tu stalo?“ požádala ho Josie.

Mírně protočil oči. Noah otevřel ústa, aby něco řekl, ale Josie ho pohledem zarazila. „Pár minut,“ zopakovala jim oběma a otočila se zpátky k tábořišti.

Josie si prohlížela scénu od hranice řady stromů. Napravo od ní stál malý modrý stan. Jeden z cípů vstupu byl smotaný a přivázaný. Z místa, kde stála, vypadal stan prázdný. Pár metrů od něj, přímo naproti ní, zbyly pozůstatky ohniště – kruh z kamenů s doutnajícím dřevem a popelem uvnitř. U jednoho z protějších stromů ležel srolovaný spací pytel. Po celé mýtině se povalovaly různé tábornické potřeby, jako by tam někdo přecházel s otevřeným batohem a nahodile trousil věci, které povětšinou vypadaly jako kusy oblečení. Na hlíně viděla ležet dvojici těl muže a ženy umístěných tak, že měli chodidla blízko ohniště. Josie přistoupila o krok blíž a srdce se jí nepravdělně rozbušilo.

Noah, který šel vedle ní, zašeptal: „Skoro se zdá, jako by spali.“

Těla ležela vedle sebe na zádech, ruce sepnuté. Josie si všimla mohutného zlatého snubního prstenu na mužově prsteníčku. Byli mladí, nejspíš ještě neoslavili třicetiny. Oba na sobě měli šortky khaki barvy, muž pak modré tričko s nápisem Nike a logem při-

pomínajícím fajfku a žena přiléhavě fialové tílko. Jejich šlachovité postavy a obnošené pohorky naznačovaly, že tráví hodně času v přírodě. Nebyli mrtví dlouho. Kdyby ano, těla by uprostřed pensylvánských lesů v dusném srpnovém horku zapáchala mnohem hůř.

Josie si navlékla rukavice, přešla ke dvojici a klekla si k ženě hlavě. Ukázala na její ústa. „Můžete vidět známky cyanózy – modré rty – a na bradě má podle všeho zaschlou pěnu.“

Moore nejistě vkročil do tábořiště. „Jak dlouho jsou, podle vašeho názoru, mrtví?“

„Moc dlouho ne. Těla se ještě ani nezačala nadýmat. V tomhle horku by byl rozklad rychlý.“ Opatrně šťouchla do ženy paže. Byla ztuhlá a nepoddajná. „Stále jsou ve stavu rigor mortis.“ Podívala se na muže a ukázala na puchýř na jeho tváři. „Asi tři až šest hodin?“

Noah zkontroloval hodinky. „Teď je osm patnáct. Takže zemřeli dnes velmi časně ráno.“

Josie se s povzdechem postavila a znovu se rozhlédla po tábořišti. „Přemýšlím o tom, že možná něco spolkli. Nevidím žádné známky násilí. Žádné řezné rány, škrábance nebo modřiny. Žádné bodné nebo střelné rány. Nemají roztrhané oblečení.“

Noah ukázal na roztroušené kusy oděvů a toaletních potřeb. „A co tohle?“

„Nejsem si jistá, jestli to svědčí o zápase. Třeba jeden z nich něco hledal.“

Od stromů za stanem se ozval Mooreův hlas. „Vypadá to, že tady něco máme.“

Josie a Noah se vydali za hlasem několik metrů do hloubky lesa. Moore si jednou rukou zakrýval nos a ústa, oči upřené na něco na

zemi. Vítr k nim zavál zápach zvratků a Josie současně identifikovala několik větších hromádek roztroušených mezi stromy.

„Zdá se, že ať už pozřeli cokoli, bylo jim z toho pořádně zle, než je to zabilo,“ poznamenal Noah.

Josie se podívala na Moorea. „Můžete se porozhlédnout kolem tábořiště, jestli nenajdete něco podobného?“

Moore zvedl obočí. „Ani bych tady neměl být. Mám dost práce ve vlastním okrsku.“

Josie se přinutila k úsměvu. „Tak co kdybyste prohledal část, která spadá do Lenore County? To by fungovalo?“

Moore s hlubokým povzdechem vyrazil do lesa. Josie a Noah se vrátili k táborníkům.

„Pokud zvraceli, proč jednoduše nehledali pomoc?“ nechápal Noah.

„Odtud je to k jakémukoli náznaku civilizace nejmíň tři kilometry. Možná jim bylo tak špatně, že tak daleko nedokázali dojít.“ Josie vytáhla z kapsy mobil a vytukala přístupový kód. Na displeji se okamžitě objevilo další upozornění na hlasovou zprávu. Nemusela ji slyšet, aby věděla, že jí volali z Muncy. Hlavou jí probleskla noční můra z předchozí noci. Neuvědomila si, že se zapotácela, dokud neuslyšela Noahův hlas.

„Jsi v pořádku?“

Josie se na něj podívala a viděla, jak ji s tázavým výrazem pozoruje. Opřela se o nedaleký strom a snažila se přinutit svoji mysl i tělo, aby ji poslouchaly. Tohle byla práce. Potřebovala se soustředit.

„Je mi fajn.“ Zvedla telefon do vzduchu. „Mám jenom jednu čárku, signál tady není moc dobrý.“

„Myslíš, že se možná pokoušeli zavolat si pomoc, ale telefony jim nefungovaly?“

Přikývla.

Noah přešel ke stanu a předklonil se, aby viděl dovnitř. „Měli bychom se pokusit najít jejich mobily.“

„Počkej,“ zarazila ho Josie. „Než začneme s něčím hýbat, chci zavolat Hummelovi, aby sem přijel s důkazním zásahovým týmem.“

Noah se k ní otočil. „Předpokládáš, že jde o vraždu?“

„Myslím, že je to podezřelé.“

Noah se ohlédl k tělům. „Kdyby jim bylo hodně špatně, šli by do stanu. Nezůstali by ležet na zemi, aby tam umřeli.“ Ukázal palcem zpátky na stan. „Uvnitř jsem si všiml přenosného větráku. V jejich stavu by to tam pro ně nejspíš bylo pohodlnější.“

„Taky si to myslím.“ Josie se odstrčila od stromu, aby vyzkoušela vlastní stabilitu.

„Možná se jednalo o nějaký druh sebevražedného aktu,“ navrhl Noah.

„Možná. Nebo je někdo otrávil a jejich těla takhle naaranžoval.“

Noah se zamračil. „Nejsem si jistý, jestli tomu věřím, ale nevíme dost na to, abychom to mohli určit.“

„Přesně tak.“ Josie v ruce stále držela telefon a rovnou vyfukala Hummelovo číslo. Zvedl to při čtvrtém zazvonění. Stručně ho informovala a pak mu sdělila přibližnou polohu. „Noah se vrátí k silnici a počká na vás. Nemám tady moc dobrý signál, takže než vyjedete, zavolejte koronera.“

Ohlédla se na dvojici. Noah stál u jejich nohou jako stráž. Tvář měl zarudlou a kůži orosenou potem. Josie věděla, že teploty podle

předpovědi vystoupají přes dvaatřicet stupňů. Těla velmi brzy postoupí do pokročilejšího stadia rozpadu, což nebude nic hezkého. „Chci ty lidi dostat z lesa co nejrychleji,“ dodala.

KAPITOLA 4

Trvalo půl hodiny, než Hummel a důkazní tým dorazili. Noah přišel s nimi. Nad hlavou se jim převalovaly husté mraky, na které viděli skrz koruny stromů, ale horko stále stoupalo. Všichni příchozí měli na oblečení skvrny od potu. „Jednoho člověka jsem nechal u silnice, dokud nepřijede doktorka Feistová. Vyjela hned po mně,“ vysvětlil Hummel Josii. „Snaží se sehnat dvě sanitky, abychom mohli dostat obě těla z lesa najednou.“

Josie se podívala na mrtvý pár. Kůže na tělech se začala nafukovat a měnit barvu na světle zelenou. Hnilobný pach sílil každou minutou. „To je dobrý nápad.“

Hummel a jeho tým se pustili do fotografování a zpracování místa činu a Josie s Noahem zatím čekali opodál.

„Moore se ještě nevrátil?“

Josie zavrtěla hlavou.

„Myslíš, že zmizel? Jak dlouho může trvat hledání zvratků?“

„Evidentně dlouho.“

„To je kretén,“ zabručel Noah.

Josie si ho nevšímala a znovu se rozhlédla. „Tohle místo je na kempování poměrně hluboko v lese.“

Noah znovu vytáhl navigaci. „Jo, je zvláštní, že si ho vybrali.“ Oddálil záběr od červeného špendlíku, jen aby kolem nich viděl kilometry a kilometry zeleného lesa. „Hádám, že pokud se chtěli dostat daleko od civilizace, tohle místo je vhodné.“

Hummel vylezl z malého stanu a v každé ruce držel jeden batoh. „Myslím, že mám doklady totožnosti.“

Josie a Noah si znovu nasadili rukavice a přešli k Hummelovi. Ten jeden batoh podal Noahovi a sám začal hledat ve druhém, odkud nakonec vytáhl pánskou peněženku, kterou podal Josii. Otevřela ji, našla v ní řidičský průkaz a přečetla jméno. „Tyler Yates, dvacet sedm let. Bydlí ve Fox Mill.“

„Fox Mill?“ zopakoval Noah. „To je blízko Philadelphie.“

„Nejméně dvě hodiny odsud,“ souhlasila Josie.

„Jsme na hranici s lenorským okresem, kam patří rozsáhlé území státních lesů. Hodně lidí tam vyráží na túry a kempuje,“ poznamenal Hummel. „To jediné může Lenore County turistům nabídnout.“

„To je pravda.“ Josie vytáhla mobil a vyfotografovala řidičák, který pak uložila zpátky do peněženky.

Noah prohledával druhý batoh, dokud nenarazil na velkou dámskou peněženku. Zběžně prohlédl několik kreditních karet, pak našel další řidičský průkaz. „Valerie Yatesová, dvacet devět. Stejná adresa. Možná vražda a sebevražda? Možná manžel otrávil manželku, a když zemřela, otrávil sebe. A jakmile se blížil jeho konec, lehl si vedle ní a držel ji za ruku?“

„Možné to je,“ připustila Josie. „Až se vrátíme na stanici, zapátráme v jejich minulosti.“ Vyfotila si Valeriein řidičák a pak vrátila doklad Noahovi. Přejížděla tam a zpět mezi oběma snímky a studo-

vala mladé, vitální, usměvavé tváře. Přepadl ji smutek. Nebyli o moc mladší než ona a Noah. Přemýšlela, jak dlouho byli ti dva manželé a jestli pro ně tento výlet představoval určitý druh romantického úniku. Josie osobně by si kempování nevybrala, ale bylo to levné. A v tak odlehle oblasti, jako byl les, v němž teď stáli, se taková možnost zdála ideální, pokud si pár chtěl užít trochu času o samotě.

„Půjčte mi na chvíli ten batoh,“ požádala Hummela. Když jí ho podal, rychle prohlédla obsah, ale nenašla nic víc než šortky, dvojce trenýrky, deodorant, zapalovač, mobil a nabíječku. „Ten telefon budeme potřebovat,“ poznamenala a pak batoh Hummelovi vrátila.

Valeriin batoh obsahoval podstatně víc věcí – dvě sportovní podprsenky, několikery šortky, půl tuctu triček, spodní prádlo, ponožky, dámské hygienické potřeby, kartáč, gumičky do vlasů, nějaký make-up, brožovanou knížku. A stejně jako u manžela – deodorant, telefon a nabíječku.

„Co tě napadá?“ nadhodil Noah.

Než mu Josie odpověděla, oslovila Hummela: „Jak jste ty batohy našel? Byly otevřené, nebo zapnuté?“

„Otevřené. Tak, jak je vidíte teď.“

Podívala se na Noaha. „Možná si batohy nechali otevřené, ale zajímalo by mě, jestli se v nich někdo nehrabal. Podívej se kolem. Není tady žádné jídlo. Žádná voda. Žádné skutečné tábornické potřeby – baterky, náhradní baterie, hrnce nebo kotlíky, lahve s vodou. Žádný přípravek proti komárům ani opalovací krém. Žádná lékárnička. Žádné mýdlo, ručníky nebo žínky – nic, čím by se mohli umýt. Člověk nevyrazí kempovat s pár kousky oblečení a deodorantem.“

Josie podala Valerii batoh Noahovi a podívala se za sebe na věci poházené po celém tábořišti. Další oblečení. Dva kartáčky na zuby. Vlezla do stanu a rozhlédla se. Uvnitř stála malá chladnička. Nadzvedla víko, ale byla prázdná. Ve stanu vlastně nebylo vůbec nic kromě chladicího boxu a dvou spacáků rozložených vedle sebe.

„Do prdele.“ Otočila se a vylezla ven. Podívala se na Hummela, pak pohledem přejela na Noaha. „Máme problém.“

Zmateně na ni zírali. Ukázala na srolovaný spacák u stromu. „Tři spacáky, ale jenom dvě mrtvá těla.“

KAPITOLA 5

„Potřebujeme víc lidí.“ Josie vytáhla mobilní telefon. „A pátrací a záchranné psy.“ Musela dojít k vnějšímu okraji tábořiště, aby se jí na displeji objevila jedna čárka signálu. Znovu zavolala na dispečink, aby vyslali další dentonské jednotky a kontaktovali kancelář šerifa v Alcott County a požádali, jestli by mohla jejich jednotka se služebními psy označovaná jako K-9 přijet co nejdříve. Jakmile skončila, strčila telefon do kapsy a otočila se, aby se vrátila na tábořiště. Jemné chloupky na pažích a krku se jí zježily. Pocit, že ji někdo sleduje, byl stejný, jako kdyby jí podél páteře pomalu přejížděly studené prsty. Navzdory úmornému horku se zachvěla. Snažila se zůstat v klidu, otáčela hlavou ze strany na stranu a zkoumala okolí. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se poblíž nacházel další člověk, samozřejmě kromě kolegů. V lese se nic nehýbalo.

„Šéfko?“ Hummelův hlas ji polekal.

Otočila se a vrátila se na malé tábořiště. Pohodila hlavou, jako by ze sebe ten divný pocit chtěla setřást. Šlo o spánkovou deprivaci? Pozůstatky úzkosti z noční můry a telefonátů? Nebo tam někdo byl? Sledoval je? Moore to být nemohl. Odešel opačným směrem a nejspíš se vrátil ke svému služebnímu autu, aby si to namířil zpátky do kanceláře šerifa lenorského okrsku. Měla z něj nepříjemný dojem,

ale necítila se jím ohrožená. Možná ta další tábořící osoba? Nebo něco horšího?

Znovu si pozorně prohlížela těla. Nějaká klinická část jejího mozku, řízená pouze důkazy, které mohla vidět, identifikovat a kvantifikovat, jí říkala, že nic nenasvědčuje užití jakéhokoli násilí. Ale ta hlubší, instinktivnější část jí radila, aby nezavrhovala reakci svého těla tak rychle. Rukou nahmatala na boku uklidňující váhu svého Glocku. Tým by to brzy zjistil, kdyby v lese někdo byl.

„Kolik lidí jste s sebou přivezl?“ zeptala se Hummela.

„Pět.“

„Pošlete čtyři z nich prohledat les, zatímco vy a ještě jeden člověk budete pokračovat v práci. Tomu třetímu, který tady kempoval, je možná špatně a někde venku umírá. Jakmile dorazí ostatní jednotky, pošleme je taky hledat. A budeme muset zajistit, aby měl každý navigační systém. Potřebuju, aby byli všichni v pohotovosti. Ve skutečnosti nevíme, co se tady děje, a nechci, aby se někomu něco stalo. Až sem dorazí jednotka K-9, zjistěte, jestli můžou použít ten spacák, aby psi vystopovali třetí osobu z tábořiště.“

Hummel přikývl a začal strohým tónem vydávat instrukce policistům z důkazního týmu. Všichni kromě jednoho zamířili do lesa. „Taky se podívejte dovnitř spacáku, jestli tam není něco, co bychom mohli použít k identifikaci té pohřešované osoby,“ dodala Josie.

„Jdu na to, šéfko.“

Josie na šíji cítila kapky potu, které jí stékaly dolů po páteři. Polokošile se jí lepila na kůži. Srpnové vedro houstlo každou minutou. Mraky nad její hlavou, buclaté a tíživé, se zbarvily do sytých odstínů šedi. Valila se na ně bouřka, což nebyla dobrá zpráva pro

ohledání místa činu. Znovu vytáhla telefon a přecházela po okolí, dokud se na displeji neobjevily dvě čárky signálu. Vytočila číslo zástupce šerifa Moorea.

„Kde jste?“ zeptala se bez úvodu.

Jeho hlas zněl otráveně. „Jsem v tom zatraceným lese a hledám zvratky, jak jste chtěla.“

Nebyla si jistá, jestli mu věří, ale na tom teď nezáleželo. Měli tady práci. Vysvětlila mu, co našli, a dodala, že povolala další lidi a jednotku K-9. „Nedostali jste dneska ráno nějaké hlášení, že by se někdo choval v lese nebo v jeho okolí podezřele?“ zeptala se nakonec.

„O ničem takovém nevím, ale můžu zavolat na dispečink. A taky by měl někdo kontaktovat nejbližší nemocnici. I když je odsud dost daleko.“

„To by nám dost pomohlo,“ souhlasila Josie.

„Takže já se vrátím ke služebnímu autu a zavolám si.“

„Pár mých lidí bude pravděpodobně pátrat po té třetí osobě z tábořiště až na území lenorského okrsku.“

Dokázala si živě představit, jak lhostejně pokrčil rameny. „Dělejte, co musíte.“

Zavěsila dřív, než mohla říct něco neprofesionálního. Pak zavolala na dispečink a požádala, aby prověřili, jestli nebylo nahlášeno jakékoli podezřelé chování a jestli někoho z Alcott County nepřijali do nemocnice s otravou organismu. Čekala na okraji místa činu, zatímco Hummel a jeho kolega pokračovali v práci. Noah stál vedle ní. Dorazily další jednotky, které vyslala pátrat v širší oblasti a hledat pohřešovanou osobu z tábořiště.

„Jednotka K-9 je nejméně dvě hodiny cesty,“ informoval ji Noah, když si několikrát zavolal. „Ale žene se na nás pořádná bouřka, a když se blýská, práce pro ně není bezpečná. Takže se může stát, že to bude muset počkat do zítřka.“

„Sakra!“ ulevila si Josie. „Jasně, jestli se sem valí bouřky, nemůžeme nechat naše lidi v lese. Zničí se pachová stopa pro psy?“

Noah zavrtěl hlavou. „Ne. Říkali, že psi ji pravděpodobně dokážou najít. Voda evidentně lidský pach nezničí. Dotyčná tvrdila, že roli nehraje ani čas. Můžou dorazit zítra nebo za dva měsíce, pes by měl být schopný pachovou stopu najít a sledovat.“

„Nemáme dva měsíce,“ postěžovala si Josie. „Co když ten třetí umírá?“

„Dva měsíce byly jen příklad. Dorazí za pár hodin, a dokud to počasí dovolí, budou pracovat. Mezitím budeme hledat v rojnici. Můžeme povolat další jednotky a taky hasiče, aby s pátráním pomohli.“

„To zní dobře,“ souhlasila Josie. Nepoznamenala, že pokud bude špatné počasí, stejně nemůžou v pátrání pokračovat. Její tým dělal, co mohl, ale to poslední, co potřebovala, bylo, aby do někoho uhořel blesk nebo ho rozdrtila větev.

„Našel jsem nějaké otisky bot,“ zavolal Hummel z tábořiště. „Pokusím se udělat odlitky, než je smyje déšť.“

„Díky, Hummele,“ pochválila ho Josie.

Na místo už dorazila také soudní lékařka alcottskeho okrsku doktorka Anya Feistová a nyní opatrně procházela lesem. Stříbřitě blondaté vlasy měla svázané do culíku. Bledá kůže se jí jemně leskla potem. Lékařku následovali čtyři zdravotníci, kteří nesli dvojce skládací

nosítka. Opřeli je o kmeny blízkých stromů a zatím se drželi stranou. Vyčkávali, zatímco se doktorka Feistová pustila do práce. Josie zkontrolovala GPS jednotku, na které mohla sledovat ostatní členy dentonského policejního oddělení, kteří pátrali po ztracené třetí osobě. Vysílačky zůstávaly ztichlé, což znamenalo, že nikdo zatím nic nenašel. Když se znovu podívala směrem k tělům, doktorka Feistová klečela vedle Tylera Yatese a zkoumala stupeň ztuhlosti jeho paže.

Josie přešla k Valerii Yatesové a postavila se naproti lékařce. „Co si o tom myslíte?“

„Smrt nastala pravděpodobně jen před několika hodinami. Myslim, že určitě pozřeli něco, co vyvolalo zvracení a následně je to zabilo. Možná se jedná o určitý druh otravy. Hummel mi ukázal, co jste našli za stanem. Není na mně, abych určila, jestli se jednalo o nešťastnou nehodu, nebo ne, to bude vaše práce.“

Josie si povzdechla. „Jo, už na tom pracuju.“

„Víc budu vědět, až provedu pitvu. Ale něco tady mám.“

Naklonila se přes Tylerovo tělo a zvedla jeho velkou ruku, čímž odkryla Valeriinu drobnou dlaň, kterou Tyler svíral. Druhou rukou ukázala na poraněné místo na Valeriině zápěstí.

„To je řezná rána, nebo popálenina způsobená odřením?“ Josie se sklonila k ženině ruce.

„To nevím. Ale je to čerstvé.“

„Stopy po svázání?“

„To nedokážu s jistotou určit. Jak jsem říkala, až ji dostanu na stůl, budu mít lepší představu.“

Josie si klekla a prohlédla si Valeriino pravé zápěstí. „Tady žádné stopy nevidím.“

Doktorka Feistová přikývla. „Přesně tak. Je to zvláštní, ale nemuší to nic znamenat.“

„Můžeme se k tomu vrátit, až skončíte pitvu.“

Josii zazvonil telefon. S narůstajícím strachem ho vytáhla a podívala se na displej. Ulevilo se jí, že volá Moore, a ne znovu někdo z vězení. Přijala hovor. „Nemáme žádné hlášení o tom, že by se někdo choval podezřele v okolí lesů v lenorském okrese. Taky jsem v nejbližší nemocnici prověřil, jestli se neobjevil někdo, komu bylo špatně, jako kdyby požil něco otráveného. Ale v posledních osmačtyřiceti hodinách žádný podobný případ neměli.“

„Dobře, díky.“ Josie zavěsila.

„Možná je otrávil třetí osoba a pak zmizela,“ navrhl Noah, který přešel vedle Josie.

„Ať už tady jde o cokoli, nevylučovala bych, že se na tom ta osoba podílela.“ Josie si vybavila hrozivý pocit, který ji zaplavil mezi stromy. „Ale kdybych já otrávil pár lidí, nenechala bych na místě činu důkazy o své přítomnosti.“

„Dobrá připomínka,“ připustil Noah a podíval se na doktorku Feistovou. „Máte nějakou představu, co mohli sníst nebo vypít?“ Lékařka vstala a sundala si rukavice. Mávla na zdravotníky, kteří se k nim připojili a začali ukládat těla do pytlů, aby je mohli transportovat z lesa. Josie, doktorka Feistová a Noah ustoupili stranou, aby mohli pracovat. „To lze zjistit jediným způsobem – toxikologií. Ale jak víte, trvá to několik týdnů a netestují se rostliny nebo bobule vyskytující se v lese.“

„Myslíte si, že se otrávil něčím, co našli tady?“ podivil se Noah.

Doktorka Feistová pokrčila rameny. „Zdá se to jako nejpravděpodobnější vysvětlení. Hummel říká, že mezi jejich osobními věcmi neobjevili žádné předpisy na léky, nelegální drogy nebo alkohol.“

„Taky tady není žádné jídlo ani voda,“ podotkla Josie.

„Možná si ta třetí osoba odnesla všechno, co tu bylo. I když mi připadá divné, že by nějaký pár kempoval s dalším člověkem, nemyslíš?“

Josie přikývla. „Přemýšlím o tom celé ráno. Noahu, možná máš pravdu. Vysvětlovalo by to, proč tolik věcí chybí, nebo proč tady nejsou věci, které bys při táboření očekával. A proč jsme v lese poblíž nenašli dalšího mrtvého.“

Doktorka Feistová se ovívala. „V laboratoři udělají obvyklé testy – alkohol, opiáty, amfetaminy, barbituráty, marihuana a podobně. Ale nejvíc vám zřejmě pomůže, když naberete trochu těch zvratků, abyste zjistili, jestli v nich nezůstaly jakékoli zbytky po neobvyklých listech, kořenech nebo plodech, které mohli najít v lese a sníst.“

„Myslím, že to je Hummelova práce.“ Noah nakrčil nos.

Odněkud zpoza stanu se ozval Hummelův hlas. „Už jsem to udělal.“

„Jaké rostliny by mohly něco takového způsobit?“ zeptala se Josie. „Nevolnost, cyanózu a pěnu u úst? Durman? Kapradina hasivka? Náprstník?“

Doktorka Feistová přikývla. „Jistě, ty všechny. Nebo bolehlav, oleandr či rozpuk. A smrt může způsobit i spousta jedovatých bobulí, například tis nebo cesmína.“

Josie je také znala. Vyrůstala v dentonských lesích, v nichž si většinu svého dětství hrála a prozkoumávala je. Ještě než jí bylo šest let, učil ji otec názvy většiny divoce kvetoucích rostlin a přinutil ji naučit

se nazpaměť ty rostliny a bobule, které jsou pro člověka jedovaté. Procházel se s ní po lese a zkoušel její znalosti. Později, když umřel, sama přezkušovala svého tehdejšího kamaráda z dětství Raye, které druhy jsou jedlé a po kterých by jim bylo špatně nebo by je zabily.

„Kdybych byla na vašem místě,“ dopověděla ještě doktorka Feistová, „a chtěla bych možnosti opravdu zúžit, prohledala bych alespoň kilometr a půl všemi směry, jestli nenajdu něco toxického, co by tenhle pár mohl snadno utrhnout a použít do večere nebo do čaje.“

Josie přikývla. Zdravotníci začali Tylera a Valerii Yatesovy odnášet pryč. Doktorka Feistová je následovala. „Urychleně provedu jejich pitvu a dám vám vědět, pokud najdu něco neobvyklého.“

Zpoza stanu se vynořil Hummel a nesl velkou lepenkovou krabici. „Šéfko,“ zamířil k Josii, „tohle budete chtít vidět.“

KAPITOLA 6

Hummel lovil v krabici, dokud nevytáhl průhledný plastový sáček na důkazy, který obsahoval něco, co vypadalo jako tenký zlatý řetízek. Josie si vzala sáček do ruky, aby se mohla podívat zblízka.

„To je náhrdelník?“ zeptal se Noah.

„Ano. Vypadá to jako zlatý řetízek s přívěskem ve tvaru srdce.“ Zlaté srdíčko bylo uprostřed otevřené a po jeho okrajích se třpytily drobné diamanty. „Troufám si tvrdit, že patří ženě. Kde jste ho našel? Řetízek je přetržený.“

„Ve srolovaném spacáku.“

Josie a Noah se na sebe podívali. „Takže tady máme manželský pár, který kempoval uprostřed země nikoho s další ženou,“ řekl Noah.

„Manžel a manželka jsou mrtví a žena se pohřešuje,“ shrnula Josie.

„Možná to byla jejich dcera?“ navrhl Hummel.

Josie chvíli přemýšlela o jejich obličejích a datech narození uvedených v řidičských průkazech. „O tom pochybuju. Pokud Valerie Yatesová neporodila jako teenager, jejich případná dcera by musela být velmi mladá. A nejsem si jistá, jestli by tady nechali spát malé dítě venku. Nevzali by si ji k sobě do stanu?“

„Mohla by být v předpubertálním věku,“ poznamenal Hummel.

„Muselo by jí být nanejvýš dvanáct. Nejsem si jistá, že se jedná o šperk pro tak mladé děvče, a stejně tak si nejsem jistá, že bych ji, jako rodič, nechala spát v lese samotnou, zatímco bych sama byla bezpečně zalezlá ve stanu. Tady venku pobíhají divoká zvířata.“

Noah jí vzal sáček z rukou a zvedl ho. „Mohlo by to patřit menšímu dítěti. Těžko říct, jestli je to cenné, nebo ne.“

Hummel souhlasil. „Nedá se určit, jestli jsou ty diamanty pravé nebo jestli je to čtrnáctikarátové zlato.“

„Dobře,“ připustila Josie, „nemůžeme to vyloučit.“ Žaludek se jí zvedal při představě děvčete ztraceného v lesích, kterému je navíc špatně. Nebo něco horšího. Znovu se jí na okamžik zježily chloupky na těle. Noah se plácl rukou do zátylku. „Zatracení komáři,“ zamumlal.

Josie se rozhlížela kolem sebe a zkoumala průhledy mezi stromy. Hledala něco, co by se nějakým způsobem vymykalo, ale nic nenašla. Zahнала ten pocit. Jediné, co mírnilo její úzkost, bylo vědomí, že v lese už hledají její lidé – alespoň dokud nepřijdou bouřky. Doufala, že počasí vydrží dalších pár hodin, protože by to mohlo mít zásadní význam. „Budeme moudřejší, až se vrátíme na stanici a získáme nějaké informace o zázemí Yatesových. Zatím necháme náš tým, ať dál pokračuje v pátrání. Co kdybychom se my tři podívali po jedovatých rostlinách tady v okolí?“

Josie zamířila ven z tábořiště. Noah váhal a díval se na svůj telefon. „Všechno v pořádku?“ zeptala se Josie.

Zvedl pohled a ušklíbl se. „Já vlastně nevím, co mám hledat.“

Josie se zasmála. „Vážně?“

Noah pokrčil rameny. „Mě zajímal sport.“

Josie se otočila k Hummelovi. Setřel si z čela pot a mírně se usmál. „Jsem lovec, táta hodně brzy trval na tom, abych věděl, čeho se nedotýkat a co nejíst. Uložím tenhle důkaz a pak vezmu pár chlapů, aby mi pomohli s hledáním.“

„Díky, Hummele,“ kývla Josie. Pak se otočila k Noahovi: „Tak pojď se mnou. Dám ti rychlokurz.“

Josie a Noah vyrazili jedním směrem a Hummel opačným.

Prodírali se mezi stromy a kontrolovali své GPS jednotky, protože chtěli mít přehled o oblasti, kterou prohledávají. „Nemáš pocit, že od chvíle, co jsme sem přišli...?“ Zarazila se. Co by mohla říct? Že má dojem, že je někdo sleduje? Že někdo nebo něco zlého vyčkává a oni to nevidí?

„Jaký pocit?“

Josie mávla rukou. „Zapomeň na to. Jsem jenom unavená.“

Noah se zastavil. „Řekni mi to.“

Josie se také zastavila a založila si ruku v bok. „Kdyby tady byl s námi ještě někdo další, našli bychom ho, nemyslíš?“

Noah pokrčil rameny. „Kdyby ne, už bychom objevili důkazy o jeho přítomnosti. Něco, co po sobě zanechal, nebo nějaké stopy. Proč? Myslíš, že je tady někdo další? Kromě našich lidí a té třetí osoby z tábořiště?“

„Nevím. Ne. Já jen... možná mám jen špatný den. Pojdme dál, ano?“

„Jasně.“ Noah znovu vyrazil a Josie s ním držela krok. Noah nespokojeně zafuněl. „Mám tak zpocenou košili, že bych ji mohl ždímat.“

„Já taky.“

Josie se na Noaha podívala a viděla, že začíná kulhat. Před několika měsíci si zlomil nohu, když vyskočil z hořícího domu. Dva měsíce ji měl v sádře a dalších šest týdnů absolvoval fyzioterapii, ale noha ho stále občas trápila. Ovládla se a o kulhání se nezmínila, protože věděla, že by nikdy nesouhlasil s tím, aby se vrátil a čekal u auta. Musela se spolehnout, že se sám ozve, až nebude moct dál. Buď to, nebo bude druhý den hodně trpět.

„Řekni mi, co hledáme.“

Zpomalila, aby s ní mohl držet krok, a začala probírat jedovaté rostliny, o kterých věděla, že se dají najít v dentonských lesích a můžou způsobit vážné zdravotní problémy, nebo dokonce smrt – durman, oleandr, náprstník, bolehlav, rozpuk. Každou z nich detailně popsala, aby Noah věděl, na co se má zaměřit. Pak přešla k bobulím, které mohly Yatesovým způsobit nevolnost a následně smrt – jeseňec, skalník, cesmína, jalovec, líčidlo.

Josie ukázala před sebe. „To je potok?“

„Vypadá to tak.“

S Noahem v závěsu prošla řadou stromů a uviděla potok, který protínal les. Vyndala navigaci. „Cold Heart,“ přečetla z displeje. „Jsme asi osm set metrů od tábořiště. Tohle je určitě území lenorského okrsku.“ Podívala se zleva doprava. „Je to trochu daleko, ale je možné, že Yatesovi si sem došli pro vodu. I když, kdyby to udělali, tak by potřebovali malý přenosný vodní filtr nebo přinejmenším nějaký hrnec, ve kterém by vodu převařili. A něco, z čeho by ji mohli pít.“

Noah si otřel lemem košile obličej. „Mohli ji pít, aniž by ji filtrovali. I když si nemyslím, že to by je zabilo tak rychle.“